

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראייה-proof
--	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
עד היכן גלגול שבועה?												א	ב	כח.
דא"ל הישבע לי שאין עבדי אתה.	רב יהודה אמר רב:													כח.
ההוא שמותי משמתינן ליה														כח.
הקורא להבירו עבד - יהא בנידוי, ממזר - סופג את הארבעים, רשע - יורד עמו לחיין	דתניא:													כח.
הישבע לי שלא נמכרת לי בעבד עברי.	אלא אמר רבא:													כח.
האי טענתא מעלייתא היא, ממונא אית ליה גביה														כח.
רבא לטעמיה														כח.
עבד עברי גופו קנוי.	דאמר רבא:													כח.
אי הכי, היינו קרקע														כח.
מהו דתימא, קרקע הוא דעבדי אינשי דמזבני בצינעא, אם איתא דזבין לית ליה קלא, האי אם איתא דזבין קלא אית ליה, קמ"ל.														כח.
כל הנעשה דמים באחר, כיון שזכה זה - נתחייב זה בחליפיו.														כח.
כיצד? החליף שור בפרה או חמור בשור, כיון שזכה זה - נתחייב זה בחליפיו.														כח.
חליפין מאי ניהו? מטבע, שמע מינה: מטבע נעשה חליפין														כח.
הכי קאמר: כל הנישום דמים באחר, כיון שזכה זה - נתחייב בחליפין.	רב יהודה													כח.
דיקא נמי														כח:
כיצד? החליף שור בפרה או חמור בשור	דקתני:													כח:
ש"מ.														כח:
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דמטבע נעשה חליפין, מאי כיצד?														כח:
ה"ק: פירות נמי עבדי חליפין, כיצד? החליף בשר שור בפרה או בשר חמור בשור, כיון שזכה זה - נתחייב בחליפין.														כח:
הניחא לרב ששת														כח:
פירות עבדי חליפין	דאמר: [רב ששת]													כח:
אלא לר"נ														כח:
פירות לא עבדי חליפין	דאמר: [רב נחמן]													כח:
מאי איכא למימר?														כח:
ה"ק: יש דמים שהן כחליפין, כיצד? החליף דמי שור בפרה או דמי חמור בשור														כח:
מ"ט?														כח:
סבר לה כר' יוחנן														כח:
דבר תורה מעות קונות, ומה טעם אמרו משיכה קונה? גזירה שמא יאמר לו נשרפו חיטיך בעלייה	דאמר: [רבי יוחנן]													כח:
מילתא דשכיח גזרו בה רבנן, מילתא דלא שכיח לא גזרו בה רבנן.														כח:
ולר"ל														כח:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כח:
מימרא	דאמר: [ריש לקיש]												כח:
משיכה מפורשת מן התורה													כח:
הניחא אי סבר לה כרב ששת, דאמר: פירות עבדי חליפין, מתרין כרב ששת, אלא אי סבר לה כר"נ, דאמר: פירות לא עבדי חליפין ומטבע לא קני, במאי מוקי לה?													כח:
על כרחך כרב ששת ס"ל.													כח:
רשות הגבוה - בכסף, ורשות ההדיוט - בחזקה.													כח:
אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט.													כח:
כיצד רשות הגבוה בכסף? גיזבר שנתן מעות בבהמה, אפי' בהמה בסוף העולם - קנה, ובהדיוט לא קנה עד שימשוך.	ת"ר:												כח:
כיצד אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט? האומר שור זה עולה, בית זה הקדש, אפי' בסוף העולם - קנה, בהדיוט לא קנה עד שימשוך ויחזיק.													כח:
משכו במנה, ולא הספיק לפדותו עד שעמד במאתים - נותן מאתיים													כח:
מאי טעמא?													כח:
(ויקרא כז) ונתן הכסף וקם לו.													כח:
משכו במאתים, ולא הספיק לפדותו עד שעמד במנה - נותן מאתיים													כח:
מאי טעמא?													כח:
לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש.													כח:
פדאו במאתים, ולא הפסיק למושכו עד שעמד במנה - נותן מאתיים													כח:
מאי טעמא?													כח:
(ויקרא כז) ונתן הכסף וקם לו.													כח:
פדאו במנה, ולא הספיק למושכו עד שעמד במאתים - מה שפדה פדוי, ואין נותן אלא מנה.													כח:
אמאי? ה"נ נימא: לא יהא כח הדיוט חמור מהקדש													כח:
אטו הדיוט לאו במי שפרע קאי?													כח:
כל מצות הבן על האב - אנשים חייבין, ונשים פטורות, וכל מצות האב על הבן - אחד אנשים ואחד נשים חייבין.													כח:
וכל מצות עשה שהזמן גרמא - אנשים חייבין, ונשים פטורות, וכל מצות עשה שלא הזמן גרמא - אחד האנשים ואחד הנשים חייבין.													כח:
וכל מצות לא תעשה, בין שהזמן גרמא בין שלא הזמן גרמא - אחד האנשים ואחד הנשים חייבין, חוץ מכל תקיף וכל תשחית וכל תטמא למתים.													כח:
מאי כל מצות הבן על האב?													כח:
אילימא כל מצות דמחייב ברא למיעבד לאבא													כח:
נשים פטורות?													כח:
איש - אין לי אלא איש, אשה מגו? כשהוא אומר: (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו - הרי כאן שנים	והתנאי:												כח:
ה"ק: כל מצות הבן המוטלות על האב לעשות לבנו - אנשים חייבין, ונשים פטורות.	רב יהודה:												כח:
תנינא להא דת"ר:													כח:
האב חייב בבנו למולו, ולפדותו, וללמדו תורה, ולהשיאו אשה, וללמדו אומנות	[תנינא][ת"ק]												כח:
אף להשיטו במים	יש אומרים:												כח:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>														
קידושין-האשה נקנית	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
כל שאינו מלמד את בנו אומנות - מלמדו ליסטות.		רבי יהודה:														כט.
ליסטות ס"ד?																כט.
אלא, כאילו מלמדו ליסטות.																כט.
למולו.																כט.
מנלן?																כט.
דכתיב: (בראשית כא) וימל אברהם את יצחק בנו.																כט.
והיכא דלא מהליה אבוא - מיחייבי בי דינא למימהליה, דכתיב: (בראשית יז) המול לכם כל זכר																כט.
והיכא דלא מהליה בי דינא - מיחייב איהו למימהל נפשיה, דכתיב: (בראשית יז) וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה.																כט.
איהי מנלן דלא מיחייבא?																כט.
דכתיב: (בראשית כא) כאשר צוה אותו אלהים, אותו - ולא אותה.																כט.
אשכחן מיד, לדורות מנלן?																כט.
כל מקום שנאמר צו - אינו אלא זירוז מיד ולדורות, זירוז - דכתיב: (דברים ג) וצו את יהושע וחזקוהו ואמצוהו, מיד ולדורות - דכתיב: (במדבר טו) מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם.		תנא דבי ר' ישמעאל:														כט.
לפדותו.																כט.
מנלן?																כט.
דכתיב: (שמות יג) כל בכור בניך תפדה.																כט.
והיכא דלא פרקיה אבוא - מיחייב איהו למפרקיה, דכתיב: (במדבר יח) פדה תפדה.																כט.
ואיהי מנלן דלא מיפקדה?																כט.
דכתיב: תיפדה תפדה, כל שמצווה לפדות את עצמו - מצווה לפדות את אחרים, וכל שאינו מצווה לפדות את עצמו - אינו מצווה לפדות אחרים.																כט.
ואיהי מנלן דלא מיחייבא למיפרק נפשה?																כט.
דכתיב: תפדה, כל שאחרים מצווים לפדותו - מצווה לפדות את עצמו, וכל שאין אחרים מצווים לפדותו - אין מצווה לפדות את עצמו.																כט.
ומנין שאין אחרים מצווין לפדותה?																כט.
דאמר קרא: (שמות יג) כל בכור בניך תפדה, בניך - ולא בנותיך.																כט.
הוא לפדות ובנו לפדות - הוא קודם לבנו	תנו רבנן: [רבנן]															כט.
בנו קודמו, שזה מצותו על אביו, וזה מצות בנו עליו.	רבי יהודה:															כט.
הכל מודין, כל היכא דליכא אלא חמש סלעים - הוא קודם לבנו, מאי טעמא? מצוה דגופיה עדיפא, כי פליגי - היכא דאיכא חמש משועבדים וחמש בני חורין	רבי ירמיה:															כט.
מלוה דכתיב בתורה ככתובה בשטר דמיא, בהני חמש פריק לבריה, ואזיל כהן וטריף ליה לחמש משועבדים לדידיה	רבי יהודה סבר:															כט:
מלוה דכתיב באורייתא לאו ככתובה בשטר דמיא, והילכך מצוה דגופיה עדיף.	רבנן סברי:															כט:
לפדות את בנו ולעלות לרגל - פודה את בנו ואחר כך עולה לרגל	תנו רבנן: [רבנן]															כט:
עולה לרגל ואח"כ פודה את בנו, שזו מצוה עוברת, וזו מצוה שאינה עוברת.	רבי יהודה:															כט:
בשלמא לר' יהודה - כדקאמר טעמא, אלא רבנן מאי טעמיהו?																כט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
דאמר קרא: (שמות לד) כל בכור בניך תפדה, והדר לא יראו פני ריקם.	[רבנן]										!	◇
מנין שאם היו לו חמשה בנים מחמש נשים, שחייב לפדות כולן? ת"ל: כל בכור בניך תפדה.	ת"ר:										■	◇
פשיטא, בפטר רחם תלא רחמנא											?	◇
מהו דתימא נילף בכור בכור מנחלה, מה להלן ראשית אונו, אף כאן ראשית אונו, קמ"ל.											!	◇
ללמדו תורה.											■	◇
מנלן?											^	◇
דכתיב: (דברים יא) ולמדתם אותם את בניכם.											!	◇
והיכא דלא אגמריה אבוה - מיחייב איהו למיגמר נפשיה, דכתיב: ולמדתם.											■	◇
איהי מנלן דלא מיחייבא?											?	◇
דכתיב: ולימדתם ולמדתם, כל שמצווה ללמוד - מצווה ללמד, וכל שאינו מצווה ללמוד - אינו מצווה ללמד.											!	◇
ואיהי מנלן דלא מיחייב למילף נפשיה?											?	◇
דכתיב: ולימדתם ולמדתם, כל שאחרים מצווין ללמדו - מצווה ללמד את עצמו, וכל שאין אחרים מצווין ללמדו - אין מצווה ללמד את עצמו.											!	◇
ומנין שאין אחרים מצווין ללמדה?											?	◇
דאמר קרא: ולמדתם אותם את בניכם - ולא כנותיכם.											!	◇
הוא ללמוד ובנו ללמוד - הוא קודם לבנו	תנו רבנן: [רבנן]										■	◇
אם בנו זריז וממולה ותלמודו מתקיים בידו - בנו קודמו.	רבי יהודה:										■	◇
כי הא דרב יעקב בריה דרב אחא בר יעקב שדריה אבוה לקמיה דאביי, כי אתא חזייה דלא הוה מיהודין שמעתי											○	◇
אנא עדיפא מינך, תוב את דאיזיל אנא.	א"ל: [רב אחא בר יעקב]										○	◇
שמע אביי דקא הוה אתי, הוה ההוא מזיק בי רבנן דאביי, דכי הוה עיילי בתרין אפי' בימא הוה מיתוקי											○	◇
לא ליתבי ליה אינש אושפיזא, אפשר דמתרחיש ניסא.	אמר להו: [אביי]										○	◇
על, בת ההוא בי רבנן, אידמי ליה כתנינא דשבעה רישותיה, כל כריעה דכרע נתר חד רישיה.											○	◇
אמר להו למחר: אי לא איתרחיש ניסא, סכינתין.	[רב אחא בר יעקב]										○	◇
ללמוד תורה ולישא אשה - ילמוד תורה ואח"כ ישא אשה, ואם א"ל לו בלא אשה - ישא אשה ואח"כ ילמוד תורה.	ת"ר:										■	◇
הלכה: נושא אשה ואח"כ ילמוד תורה.	רב יהודה אמר שמואל:										■	◇
ריהיים בצוארו ויעסוק בתורה?	רבי יוחנן:										■	◇
ולא פליגי: הא לן, והא להו.											■	◇
משתבח ליה רב חסדא לרב הונא בדרב המנונא דאדם גדול הוא											○	◇
כשיבא לידך הביאהו לידך.	א"ל: [רב הונא]										○	◇
כי אתא, חזייה דלא פריס סודרא											○	◇
מאי טעמא לא פריסת סודרא?	א"ל: [רב הונא]										^	◇

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	---

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דלא נסיבנא.	א"ל: [רב המנונא]											כט:
אהדרינהו לאפיה מיניה												כט:
חזי, דלא חזית להו לאפי עד דנסבת.	א"ל: [רב הונא]											כט:
רב הונא לטעמיה												כט:
בן עשרים שנה ולא נשא אשה - כל ימיו בעבירה.	דאמר: [רב הונא]											כט:
בעבירה סלקא דעתך?												כט:
אלא אימא: כל ימיו בהרהור עבירה.												כט:
עד כ' שנה, יושב הקב"ה ומצפה לאדם מתי ישא אשה, כיון שהגיע כ' ולא נשא, אומר: תיפח עצמותיו.	רבא, וכן תנא דבי ר' ישמעאל:											כט:
האי דעדיפנא מחבראי - דנסיבנא בשיתסר, ואי הוה נסיבנא בארביסר, הוה אמינא לשטן גירא בעיניך.	רב חסדא:											כט:
אדידך על צוארי דבריך, משיתסר ועד עשרים ותרתי	רבא לר' נתן בר אמי:											ל.
מתמני סרי עד עשרים וארבעה.	ואמרי לה:											ל.
כתנאי:												ל.
(משלי כב) חנוך לנער על פי דרכו - ר' יהודה ורבי נחמיה, חד אמר: משיתסר ועד עשרים ותרתי	[חד: רבי יהודה/ רבי נחמיה]											ל.
מתמני סרי ועד עשרים וארבעה.	[חד: רבי יהודה/ רבי נחמיה]											ל.
עד היכן חייב אדם ללמד את בנו תורה?												ל.
כגון זבולון בן דן, שלימדו אבי אביו מקרא ומשנה ותלמוד, הלכות ואגדות.	רב יהודה אמר שמואל:											ל.
למדו מקרא - אין מלמדו משנה	מיתיבי:											ל.
מקרא - זו תורה	ואמר רבא:											ל.
כזבולון בן דן ולא כזבולון בן דן, כזבולון בן דן - שלמדו אבי אביו, ולא כזבולון בן דן - דאילו התם מקרא, משנה ותלמוד, הלכות ואגדות, ואילו הכא מקרא לבד.												ל.
ואבי אביו מי מחייב?												ל.
(דברים יא) ולמדתם אותם את בניכם - ולא בני בניכם, ומה אני מקיים (דברים ד) והודעתם לבניך ולבני בניך? לומר לך, שכל המלמד את בנו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו למדו לו ולבנו ולבן בנו עד סוף כל הדורות	והתניא:											ל.
הוא דאמר כי האי תנא												ל.
ולמדתם אותם את בניכם - אין לי אלא בניכם, בני בניכם מנין? ת"ל: והודעתם לבניך ולבני בניך א"כ, מה ת"ל בניכם? בניכם - ולא בנותיכם.	דתניא:											ל.
כל המלמד את בנו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו קבלה מהר סיני, שנאמר: והודעתם לבניך ולבני בניך, וסמך ליה: יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב.	ריב"ל:											ל.
רבי חייא בר אבא אשכחיה לריב"ל, דשדי דיסנא ארישיה וקא ממטי ליה לינוקא לבי כנישתא												ל.
מאי כולי האי?	א"ל: [רבי חייא בר אבא]											ל.
מי זוטא מאי דכתיב והודעתם לבניך, וסמך ליה יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב?	א"ל: [ריב"ל]											ל.
מכאן ואילך, רבי חייא בר אבא לא טעים אומצא, עד דמקרי לינוקא ומוספיה.	[רבי חייא בר אבא]											ל.
רבה בר רב הונא לא טעים אומצא, עד דמייית לינוקא לבית מדרשא.	[רבה בר רב הונא]											ל.
מאי דכתיב: (דברים ו) ושננתם לבניך? אל תקרי ושננתם אלא ושלשתם, לעולם ישלש אדם שנתיו, שליש במקרא, שליש במשנה, שליש בתלמוד.	רב ספרא משום ר' יהושע בן חנניא:											ל.

מקרא-key:	disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O	מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer-! ראיה-proof- ■										
קידושין-האשה נקנית	מאי דאמר	כ	י	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	א	
מי יודע כמה חי?										ז	ל	
לא צריכא - ליומי.										!	ל	
לפיכך נקראו ראשונים סופרים - שהיו סופרים כל האותיות שבתורה, שהיו אומרים: וא"ו (ויקרא יא) דגחון - חציין של אותיות של ס"ת, (ויקרא י) דרש דרש - חציין של תיבות, (ויקרא יג) והתגלה - של פסוקים, (תהלים פ) יכרסמנה חזיר מיער - עי"ן דיער חציין של תהלים, (תהלים עח) והוא רחום יכפר עון - חציין דפסוקים.										■	ל	
וא"ו דגחון מהאי גיסא, או מהאי גיסא?	בעי רב יוסף:									^	ל	
נתי ס"ת ואימנינהו	א"ל:									ז	ל	
לא זזו משם עד שהביאו ספר תורה ומנאום?	מי לא אמר רבה בר בר חנה:									ז	ל	
אינהו בקיאי בחסירות ויתרות, אנן לא בקיאינן.	א"ל: [רב יוסף]									!	ל	
והתגלה מהאי גיסא, או מהאי גיסא?	בעי רב יוסף:									^	ל	
פסוקי מיהא ליתו לימנו!	א"ל אביי:									ז	ל	
בפסוקי נמי לא בקיאינן	[רב יוסף]									!	ל	
במערבא פסקי ליה להאי קרא לתלתא פסוקי: (שמות יט) ויאמר ה' אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן.	דכי אתא רב אחא בר אדא אמר:									■ !	ל	
חמשת אלפים ושמונה מאות ושמונים ושמונה פסוקים הוו פסוקי ס"ת, יתר עליו תהלים שמונה, חסר ממנו דברי הימים שמונה.	תנו רבנן:									■	ל	
ושנתם - שיהו דברי תורה מחודדים בפיו, שאם ישאל לך אדם דבר - אל תגמגם ותאמר לו, אלא אמור לו מיד, שנאמר: (משלי ז) אמור להכמה אחותי את וגו', ואומר: (משלי ז) קשרם על אצבעותיך כתבם על לוח לבך, ואומר: (תהלים קכז) כחצים ביד גבור כן בני הנעורים, ואומר: (תהלים קכ) חצי גבור שנונים, ואומר: (תהלים מה) חציך שנונים עמים תחתיך יפלו, ואומר: (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער.	תנו רבנן:									■	ל	
מאי את אויבים בשער?										^	ל:	
אפי' האב ובנו, הרב ותלמידו, שעוסקין בתורה בשער אחד נעשים אויבים זה את זה, ואינם זוים משם עד שנעשים אויבים זה את זה, שנאמר: (במדבר כא) את והב בסופה, אל תקרי בסופה אלא בסופה.	רבי חייה בר אבא:									!	ל:	
(דברים יא) ושמתם - סם תם, נמשלה תורה כסם חיים משל, לאדם שהכה את בנו מכה גדולה והניח לו רטיה על מכתו, ואמר לו: בני, כל זמן שהרטיה זו על מכתך, אכול מה שהנאתך ושתה מה שהנאתך, ורחוץ בין בחמין בין בצונן ואין אתה מתיירא, ואם אתה מעבירה הרי היא מעלה נומי כך הקב"ה אמר להם לישראל: בני, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה - אין אתם נמסרים בידו, שנאמר: (בראשית ד) הלא אם תטיב שאת, ואם אין אתם עוסקין בתורה - אתם נמסרים בידו, שנא': לפתח חטאת רובץ, ולא עוד, אלא שכל משאו ומתנו בך, שנאמר: ואליך תשוקתו, ואם אתה רוצה אתה מושל בו, שנאמר: ואתה תמשל בו.	תנו רבנן:									■	ל:	
קשה יצר הרע, שאפילו יוצרו קראו רע, שנאמר: (בראשית ח) כי יצר לב האדם רע מנעוריו.	תנו רבנן:									■	ל:	
יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום, שנאמר: (בראשית ו) רק רע כל היום.	רב יצחק:									■	ל:	
יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו, שנאמר: (תהלים לו) צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, שנאמר: אלהים לא יעזבנו בידו.	ואמר ר"ש בן לוי:									■	ל:	
בני, אם פגע בך מנוול זה משהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, ואם ברזל הוא מתפוצץ, שנאמר: (ירמיהו כג) הלא כה דברי כאש נאם ה' וכפטיש יפוצץ סלע, אם אבן הוא נימוח שנאמר: (ישעיהו נה) הוי כל צמא לכו למים, ואומר (איוב יד) אבנים שחקו מים.	תנא דבי ר' ישמעאל:									■	ל:	
להשיאו אשה.										■	ל:	
מנלך?										^	ל:	
דכתיב: (ירמיהו כט) קחו נשים והולידו בנים ובנות וקחו לבניכם נשים ואת בנותיכם תנו לאנשים.										!	ל:	
בשלמא בנו - בידו, אלא בתו - בידו היא?										ז	ל:	
הכי קאמר להו: ניתן לה מידי ולבשייה ונכסייה, כי היכי דקפצו עלה אינשי.										!	ל:	

<p>disputants- חולקים ◀ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < story- מעשה O</p>		<p>statement- מימרא ■ challenge- קושיא ⚡ question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראייה ■</p>																										
קידושין-האשה נקנית		מימרא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																								
		מאן דאמר																										
ללמדו אומנות.																								◊	■	<	ל:	
מנלן?																												ל:
דאמר קרא: (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת, אם אשה ממש היא - כשם שחייב להשיאו אשה, כך חייב ללמדו אומנות, אם תורה היא - כשם שחייב ללמדו תורה, כך חייב ללמדו אומנות.		חזקיה:																										ל:
אף להשיטו בנהר.		יש אומרים:																										ל:
מאי טעמא?																												ל:
חיותיה הוא.																												ל:
כל שאינו מלמדו אומנות - מלמדו ליסטות.		רבי יהודה:																										ל:
ליסטות ס"ד?																												ל:
אלא, כאילו מלמדו ליסטות.																												ל:
מאי בינייהו?																												ל:
איכא בינייהו, דאגמריה עיסקא.																												ל:
כל מצות האב על הבן וכו'.																												ל:
מאי כל מצות האב על הבן?																												ל:
אילמא כל מצותא דמיחייב אבא למיעבד לבריה																												ל:
נשים חייבות?																												ל:
האב חייב בבנו למולו ולפדותו		והתניא:																										ל:
אביו אין, אמו לא																												ל:
הכי קאמר: כל מצות האב המוטלת על הבן לעשות לאביו - אחד אנשים ואחד נשים חייבין.		רב יהודה:																										ל:
תנינא להא דת"ר:																												ל:
איש - אין לי אלא איש, אשה מניין? כשהוא אומר: תיראו - הרי כאן שנים א"כ, מה ת"ל איש? איש סיפק בידו לעשות, אשה אין סיפק בידה לעשות, מפני שרשות אחרים עליה.		[תנו רבנן]																										ל:
נתגרשה, שניהם שוים.		רב אידי בר אבין אמר רב:																										ל:
נאמר: (שמות כ) כבוד את אביך ואת אמך, ונאמר: (משלי ג) כבוד את ה' מהונוך, השהו הכתוב כבוד אב ואם לכבוד המקום		תנו רבנן:																										ל:
נאמר: (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו, ונאמר: (דברים ו) את ה' אלהיך תירא ואתו תעבוד, השהו הכתוב מוראת אב ואם למוראת המקום																												ל:
נאמר: (שמות כא) מקלל אביו ואמו מות יומת, ונאמר: (ויקרא כד) איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו, השהו הכתוב ברכת אב ואם לברכת המקום																												ל:
אבל בהכאה - ודאי אי אפשר																												ל:
וכן בדין, ששולשתן שותפין בו.																												ל:
שלשה שותפין הן באדם: הקב"ה, ואביו, ואמו, בזמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אמר הקב"ה: מעלה אני עליהם כאילו דרתי ביניהם וכבדוני.		תנו רבנן:																										ל:
גלויו וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שכן מכבד את אמו יותר מאביו, מפני שמשדלתו בדברים, לפיכך הקדים הקב"ה כיבוד אב לכיבוד אם וגלויו וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שהבן מתיירא מאביו יותר מאמו, מפני שמלמדו תורה, לפיכך הקדים הקב"ה מורא האם למורא האב.		תניא, רבי:																										ל:
בזמן שאדם מצער את אביו ואת אמו, אמר הקב"ה: יפה עשיתי שלא דרתי ביניהם, שאלמלי דרתי ביניהם ציערוני.		תני תנא קמיה דרב נחמן:																										לא.
כל העובר עבירה בסתר - כאילו דוחק רגלי שכניה, שנאמר: (ישעיהו טו) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי.		רבי יצחק:																										לא.

מקרא-key:	disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה-O	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof											
קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	מאן דאמר												
אסור לאדם שיהלך ארבע אמות בקומה זקופה, שנא': (ישעיהו ו) מלא כל הארץ כבודו. רב הונא בריה דרב יהושע לא מסגי ארבע אמות בגילוי הראש, אמר: שכניה למעלה מראשי.	רבי יהושע בן לוי:									■		◇	לא.
אבא אומר השקיני מים ואימא אומרת השקיני מים, איזה מהם קודם?	שאל בן אלמנה אחת את ר' אליעזר:										■	◇	לא.
הנח כבוד אמך ועשה כבוד אביך, שאתה ואמך חייבים בכבוד אביך.	אמר ליה: [רבי אליעזר]										■	◇	לא.
בא לפני רבי יהושע	[בן אלמנה]										○		לא.
אמר לו כך.	[רבי יהושע]										■	◇	לא.
רבי, נתגרשה מהו?	אמר לו: [בן אלמנה]										^	◇	לא.
מבין ריסי עיניך ניכר שבן אלמנה אתה, הטל להן מים בספל וקעקע להן כתרנגולין.	אמר ליה: [רבי יהושע]										!	◇	לא.
מאי דכתיב: (תהלים קלח) יודוך ה' כל מלכי ארץ כי שמעו אמרי פיך? מאמר פיך לא נאמר אלא אמרי פיך, בשעה שאמר הקב"ה (שמות כ) אנכי ולא יהיה לך, אמרו אומות העולם: לכבוד עצמו הוא דורש, כיון שאמר (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך, חזרו והודו למאמרות הראשונות.	דרש עולא רבה אפיתחא דבי נשיאה:										■	◇	לא.
מהכא: (תהלים קיט) ראש דברך אמת, ראש דברך ולא סוף דברך? אלא, מסוף דברך ניכר שראש דברך אמת.	רבא:										■	◇	לא.
עד היכן כיבוד אב ואם?	בעו מיניה מרב עולא:										^	◇	לא.
צאו וראו מה עשה עובד כוכבים אחד באשקלון ודמא בן נתינה שמו, פעם אחת בקשו חכמים פרקמטיא בששים ריבוא שטר, והיה מפתח מונח תחת מראשותיו של אביו, ולא ציערו.	אמר להם: [רב עולא]										!	◇	לא.
עד היכן כיבוד אב ואם?	רב יהודה אמר שמואל, שאלו את ר' אליעזר:										^		לא.
צאו וראו מה עשה עובד כוכבים אחד לאביו באשקלון ודמא בן נתינה שמו, בקשו ממנו חכמים אבנים לאפוד בששים ריבוא שטר	אמר להם: [רבי אליעזר]										○ !	◇	לא.
בשמונים ריבוא	רב כהנא מתני:										○ !	◇	לא.
והיה מפתח מונח תחת מראשותיו של אביו, ולא ציערו.											○ !	◇	לא.
לשנה האחרת נתן הקב"ה שטר, שנולדה לו פרה אדומה בעדרו.											○ !	◇	לא.
נכנסו חכמי ישראל אצלו, אמר להם: יודע אני בכם, שאם אני מבקש מכם כל ממון שבעולם אתם נותנין לי, אלא אין אני מבקש מכם אלא אותו ממון שהפסדתי בשביל כבוד אבא.											○ !	◇	לא.
ומה מי שאינו מצווה ועושה - כך, מצווה ועושה עאכו"כ	וא"ר חנינא:										■ !	◇	לא.
גדול מצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה.	דא"ר ח:										■ !		לא.
מריש ה"א, מאן דהוה אמר לי הלכה כר"י	רב יוסף:										■	◇	לא.
סומא פטור מן המצות	דאמר: [רבי יהודה]										■ ■	◇	לא.
עבידנא יומא טבא לרבנן, דהא לא מיפקידנא והא עבידנא, השתא דשמעיתא להא דא"ר חנינא:	[רב יוסף]										■		לא.
גדול מצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה	[רבי חנינא]										■ ■	◇	לא.
אדרבה, מאן דאמר לי דאין הלכה כרבי יהודה, עבידנא יומא טבא לרבנן.	[רב יוסף]										■	◇	לא.
פעם אחת היה לבוש סירקון של זהב והיה יושב בין גדולי רומי, ובאתה אמו וקרעתו ממנו, וטפחה לו על ראשו וירקה לו בפניו, ולא הכלימה.	כי אתא רב דימי אמר:										○	◇	לא.
יש מאכיל לאביו פסיוני וטורדו מן העולם, ויש מטחינו בריחים ומביאו לחיי העולם הבא.	תני אבימי בריה דרבי אבהו:										■		לא.
כגון אבימי ברי קיים מצות כיבוד. חמשה בני סמכי הוה ליה לאבימי בחיי אביו, וכי הוה אתא רבי אבהו קרי אבכא, רהיט ואזיל ופתח ליה, ואמר אין אין עד דמטאי התם. יומא חד אמר ליה: אשקיין מיא, אדאייתי ליה נמנם, גחין קאי עליה עד דאיתער	רבי אבהו:										○	◇	לא:
איסתייעא מילתיה ודרש אבימי: (תהלים עט) מזמור לאסף.											○	◇	לא:
כגון אנא דעד דאתינא מבי רב, אבא מדלי לי כסא ואמא מזגה לי, היכי איעביד?	רב יעקב בר אבוה לאביי:										^	◇	לא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ			
מאמך קביל ומאבוכך לא תקבל, דכיון דבר תורה הוא חלשה דעתיה.	א"ל: [אביי]																					◊ !	לא:	
רבי טרפון הוה ליה ההיא אמא, דכל אימת דהות בעיא למיסק לפוריא - גחין וסליק לה, וכל אימת דהות נחית - נחתת עלויה, אתא וקא משתבח בי מדרשא	[רבי טרפון]																						◊ ◊	לא:
עדיין לא הגעת לחצי כיבוד, כלום זרקא ארנקי בפניך לים ולא הכלמתה?	[רב יוסף]																						◊ ■	לא:
רב יוסף כי הוה שמע קל כרעא דאמיה, אמר: איקום מקמי שכינה דאתיא.	רב יוסף:																						◊ ◊	לא:
אשרי מי שלא חמאן.	רבי יוחנן:																						◊ ■	לא:
רבי יוחנן, כי עברתו אמו מת אביו, ילדתו - מתה אמו																							◊ ◊	לא:
וכן אביי.																							◊ ◊	לא:
איני?																							◊ ◊	לא:
והאמר אביי: אמרה לי אם																							◊ ◊	לא:
ההיא מרבינתיה הואי.																							◊ ◊	לא:
רב אסי הוה ליה ההיא אמא זקינה, אמרה לי: בעינא תכשיטין, עבד לה. בעינא גברא, נייעין לך. בעינא גברא דשפיר כותך, שבקה ואול לארעא דישראל.	[רב אסי]																						◊ ◊	לא:
שמע דקא אזלה אבתריה																							◊ ◊	לא:
אתא לקמיה דרבי יוחנן																							◊ ◊	לא:
מהו לצאת מארץ לחוצה לארץ?	אמר ליה: [רב אסי]																						◊ ◊	לא:
אסור.	אמר ליה: [רבי יוחנן]																						◊ ◊	לא:
לקראת אמא, מהו?	[רב אסי]																						◊ ◊	לא:
איני יודע.	אמר ליה: [רבי יוחנן]																						◊ ◊	לא:
[אתרח] פורתא הדר אתא	[רב אסי]																						◊ ◊	לא:
אסי, נתרצית לצאת? המקום יחזירך לשלום.	אמר ליה: [רבי יוחנן]																						◊ ◊	לא:
אתא לקמיה דרבי אלעזר	[רב אסי]																						◊ ◊	לא:
חס ושלום, דלמא מירתח רתח	אמר ליה: [רבי אסי]																						◊ ◊	לא:
מאי אמר לך?	אמר ליה: [רבי אלעזר]																						◊ ◊	לא:
המקום יחזירך לשלום	אמר ליה: [רבי אסי]																						◊ ◊	לא:
ואם איתא דרתח לא הוה מברך לך.	אמר ליה: [רבי אלעזר]																						◊ ◊	לא:
אדהכי והכי שמע לארונא דקאתי																							◊ ◊	לא:
אי ידעי לא נפקי.	אמר: [רבי אסי]																						◊ ◊	לא:
מכבדו בחייו ומכבדו במותו	תנו רבנן:																						◊ ◊	לא:
בחזיו כיצד? הנשמע בדבר אביו למקום, לא יאמר: שלחוני בשביל עצמי, מהרוני בשביל עצמי, פטרוני בשביל עצמי, אלא כולהו בשביל אבא																							◊ ◊	לא:
במותו כיצד? היה אומר דבר שמועה מפיו, לא יאמר: כך אמר אבא, אלא כך אמר אבא מרי, הריני כפרת משכבו.																							◊ ◊	לא:
והני מילי תוך שנים עשר חדש, מכאן ואילך, אומר: זכרונו לברכה לחיי העולם הבא.																							◊ ◊	לא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment ○ מעשה-story	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ				
מימרא	מאן דאמר					
חכם - משנה שם אביו ושם רבו, תורגמן - אינו משנה לא שם אביו ולא שם רבו.	תנו רבנן:		◊	◊		לא:
אבוה דמאן?			^			לא:
אילמא אבוה דמתורגמן			!			לא:
אטו תורגמן לאו בר חיובא הוא?			;			לא:
שם אביו של חכם, ושם רבו של חכם	אלא אמר רבא:		◊	◊		לא:
כי הא דמר בר רב אשי כי הוה דריש בפירקא, איהו אמר אבא מרי, ואמוריה אמר הכי אמר רב אשי.			◊	;		לא:
איזוהו מורא, ואיזוהו כיבוד?	ת"ר:		◊	◊		לא:
מורא - לא עומד במקומו, ולא יושב במקומו, ולא סותר את דבריו, ולא מכריעו			◊	◊		לא:
כיבוד - מאכיל ומשקה, מלביש ומכסה, מכניס ומוציא.			◊	◊		לא:
משל מי?	איבעיא להו:		^			לב.
משל בן	רב יהודה:		◊	!	◊	לב.
משל אב.	רב נתן בר אושעיא:		◊	!	◊	לב.
כמ"ד משל אב.	אורו ליה רבנן לרב ירמיה, ואמרי לה לבריה דרב ירמיה:		◊	◊		לב.
נאמר: (שמות כ) כבוד את אביך ואת אמך, ונאמר: (משלי ג) כבוד את ה' מהונך, מה להלן בחסרון כס, אף כאן בחסרון כס	מיתבי:		◊	;	◊	לב.
ואי אמרת משל אב, מאי נפקא ליה מיניה?				;		לב.
לביטול מלאכה.				!	◊	לב.
ב' אחים, שני שותפין, - האב ובנו, הרב ותלמידו - פודין זה לזה מעשר שני, ומאכילין זה לזה מעשר עני	ת"ש:		◊	;	◊	לב.
ואי אמרת משל בן, נמצא זה פורע חובו משל עניים				;		לב.
לא צריכא - להעדפה.				!	◊	לב.
אי הכי, היינו דקתני עלה				;		לב.
תבא מאירה למי שמאכיל את אביו מעשר עני	רבי יהודה:		◊	;	◊	לב.
ואי להעדפה, מאי נפקא מינה?				;		לב.
אפילו הכי זילא ביה מילתא.				!	◊	לב.
עד היכן כיבוד אב ואם?	ת"ש, שאלו את ר"א:		◊	;	^	לב.
כדי שיטול ארנקי ויזרקנו לים בפניו, ואינו מכלימו	אמר להם: [רבי אליעזר]		◊	;	!	לב.
ואי אמרת משל אב, מאי נפקא לי' מיניה?				;		לב.
בראוי ליורשו				!	◊	לב.
וכי הא דרבה בר רב הונא, דרב הונא קרע שיראי באנפי רבה בריה, אמר: איזול איחזי אי רתח אי לא רתח.			◊	!	◊	לב.
ודלמא רתח, וקעבר (ויקרא יט) אלפני עור לא תתן מכשול				!	;	לב.
דמחיל ליה ליקריה.				!	!	לב.

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
--	---

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא קעבר משום (דברים כ) בל תשחית												לב.
דעבד ליה בפומבייני.												לב.
ודילמא משום הכי לא רתח												לב.
דעבד ליה בשעת ריתחיה.												לב.
הנשרפים בנסקלים - רבי שמעון אומר: ידונו בסקילה, שהשריפה חמורה.	מתני ליה רב יהוואל לרמי בריה: [רבי שמעון]											לב.
אבא, לא תיתייא הכי, מאי איריא שריפה חמורה? תיפוק לי דרובא נסקלים נינהו	אמר ליה רב יהודה בריה:											לב.
הנסקלים בנשרפים.	אלא הכי איתנייא:											לב.
אי הכי, אימא סיפא:	א"ל: [רב יהוואל]											לב.
ידונו בשריפה, שהסקילה חמורה	הכמים:											לב.
מאי איריא דסקילה חמורה? תיפוק לי דרובא נשרפים נינהו												לב.
התם רבנן הוא דקאמרו ליה לר"ש, דקאמרת שריפה חמורה, לא, סקילה חמורה.	א"ל: [רב יהודה בריה]											לב.
שיננא, לא תימא ליה לאבוך הכי	שמואל לרב יהודה:											לב.
הרי שהיה אביו עובר על דברי תורה, אל יאמר לו: אבא, עברת על דברי תורה, אלא אומר לו: אבא, כך כתוב בתורה.	דתניא:											לב.
כך כתוב בתורה - צעורי קא מצער ליה												לב.
אלא, אומר לו: אבא, מקרא כתוב בתורה כך.												לב.
אבא אומר השקיני מים, ומצוה לעשות, מניח אני כבוד אבא ועושה את המצוה, שאני ואבא חייבים במצוה	אלעזר בן מתאי:											לב.
אם אפשר למצוה ליעשות ע"י אחרים תיעשה על ידי אחרים, וילך הוא בכבוד אביו.	איסי בן יהודה:											לב.
הלכה כאיסי בן יהודה.	רב מתנה:											לב.
האב שמחל על כבודו - כבודו מחול, הרב שמחל על כבודו - אין כבודו מחול	רב יצחק בר שילא א"ר מתנה אמר רב חסדא:											לב.
אפי' הרב שמחל על כבודו - כבודו מחול, שנאמר: (שמות יג) וי' הולך לפניו יומם.	רב יוסף:											לב.
הכי השתא, התם הקדוש ב"ה עלמא דיליה הוא ותורה דיליה היא - מחיל ליה ליקריה, הכא תורה דיליה היא?	רבא:											לב.
אין, תורה דיליה היא, דכתיב: (תהלים א) ובתורתו יהגה יומם ולילה.	הדר אמר רבא:											לב:
איני?												לב:
והא רבא משקי בי הלולא דבריה, ודל ליה כסא לרב פפא ולרב הונא בריה דרב יהושע וקמו מקמיה, לרב מרי ולרב פנחס בריה דרב חסדא - ולא קמו מקמיה, איקפד ואמר: הנו רבנן - רבנן, והנו רבנן לאו רבנן?	[רבא]											לב:
ותו, רב פפא הוה משקי בי הלולא דאבא מר בריה, ודלי ליה כסא לר' יצחק בריה דרב יהודה ולא קם מקמיה, ואיקפד	[רב פפא]											לב:
אפ"ה, הידור מיעבד ליה בעו.												לב:
אפילו למ"ד הרב שמחל על כבודו כבודו מחול, נשיא שמחל על כבודו - אין כבודו מחול.	רב אשי:											לב:
מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי צדוק שהיו מסובין בבית המשתה בנו של רבן גמליאל, והיה רבן גמליאל עומד ומשקה עליהם, נתן הכוס לר' אליעזר ולא נטלו, נתנו לר' יהושע וקיבלו	הדר אמר רבא:											לב:
מה זה, יהושע, אנו יושבין ורבן גמליאל דרבי עומד ומשקה עלינו?	אמר לו רבי אליעזר:											לב:
מצינו גדול ממנו שמשם, אברהם גדול הדור היה, וכתוב בו: (בראשית יח) והוא עומד עליהם ושמה תאמרו, כמלאכי השרת נדמו לו? לא נדמו לו אלא לערביים, ואנו לא יא רבן גמליאל רבי עומד ומשקה עלינו?	אמר ליה: [רבי יהושע]											לב:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key-מקרא-:</p>	
<p>קידושין-האשה נקנית</p>		<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>	
				<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
עד מתי אתם מניחים כבודו של מקום ואתם עוסקים בכבוד הבריות? הקב"ה משיב רוחות ומעלה נשיאים ומוריד מטר ומצמיח אדמה, ועורך שולחן לפני כל אחד ואחד, ואנו לא יאה רבן גמליאל ברבי עומד ומשקה עלינו?	אמר להם רבי צדוק:	!	;	◇	לב:
אפילו למ"ד נשיא שמחל על כבודו כבודו מחול, מלך שמחל על כבודו - אין כבודו מחול, שנאמר: (דברים יז) שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך.	אלא אי איתמר הכי איתמר, אמר רב אשי:		■	◇	לב:
(ויקרא יט) מפני שיבה תקום - יכול אפילו מפני זקן אשמאי? ת"ל: זקן, ואין זקן אלא חכם, שנאמר: (במדבר יא) אספה לי שבעים איש מזקני ישראל	ת"ר: [ת"ק]			■	◇
אין זקן אלא מי שקנה חכמה, שנאמר: (משלי ח) ה' קנני ראשית דרכו.	רבי יוסי הגלילי:			■	◇
יכול יעמוד מפניו ממקום רחוק? ת"ל: תקום והדרת, לא אמרתי קימה אלא במקום שיש הידור.				■	◇
יכול יהדרנו בממון? ת"ל: תקום והדרת, מה קימה שאין בה חסרון כיס, אף הידור שאין בו חסרון כיס.				■	◇
יכול יעמוד מפניו מבית הכסא ומבית המרחץ? ת"ל: תקום והדרת, לא אמרתי קימה אלא במקום שיש הידור.				■	◇
יכול יעצים עיניו כמי שלא ראהו? ת"ל: תקום ויראת, דבר המסור ללב נאמר בו (ויקרא יט) ויראת מאלהיך.				■	◇
מנין לזקן שלא יטריח? ת"ל: זקן ויראת.	רבי שמעון בן אלעזר:			■	◇
מפני שיבה תקום - אפילו כל שיבה במשמע.	איסי בן יהודה:			■	◇
רבי יוסי הגלילי היינו תנא קמא				;	לב:
איכא בינייהו יניק וחכים				!	לב:
יניק וחכים לא	ת"ק סבר:	◆	■	!	◇
אפילו יניק וחכים.	רבי יוסי הגלילי סבר:	◆	■	!	◇
מ"ט דרבי יוסי הגלילי?				^	לב:
אי ס"ד כדקאמר ת"ק, א"כ, נכתוב רחמנא מפני שיבה זקן תקום והדרת, מ"ש דפלגניהו רחמנא? למימר, דהאי לאו האי והאי לאו האי, ש"מ: אפי' יניק וחכים.	אמר לך: [רבי יוסי הגלילי]			!	◇
ות"ק?				;	לב:
משום דבעי למיסמך זקן ויראת.	[ת"ק]			!	◇
ותנא קמא מ"ט?				^	לב:
אי ס"ד כדקאמר רבי יוסי הגלילי, א"כ, נכתוב רחמנא מפני שיבה תקום והדרת תקום והדרת פני זקן, ומדלא כתב הכי, ש"מ חד הוא.	[ת"ק]			!	◇
יכול יהדרנו בממון? ת"ל: תקום והדרת, מה קימה שאין בה חסרון כיס, אף הידור שאין בו חסרון כיס.	אמר מר:			■	◇
וקימה לית בה חסרון כיס? מי לא עסקינן דקא נקיב מרגינתא, אדהכי והכי קאים מקמיה ובטיל ממלאכתו?				;	לב:
אלא אקיש קימה להידור, מה הידור שאין בו ביטול, אף קימה שאין בה ביטול?				■	◇
ואקיש נמי הידור לקימה, מה קימה שאין בה חסרון כיס, אף הידור שאין בו חסרון כיס				■	◇
מכאן אמרו: אין בעלי אומניות רשאים לעמוד מפני תלמידי חכמים בשעה שעוסקין במלאכתם.				■	◇
ולא?				;	לב:
כל בעלי אומניות עומדים מפניהם ושואלים בשלומם, ואומרים להם: אחינו, אנשי מקום פלוני, בואכם לשלום	והתנן:			■	;
מפניהם עומדים, מפני תלמידי חכמים אין עומדים.	רבי יוחנן:			!	לב:
בוא וראה כמה חביבה מצוה בשעתה, שהרי מפניהם עומדים, מפני תלמידי חכמים אין עומדים.	רבי יוסי בר אבין:			■	לב:
ודלמא שאני התם, דא"כ, אתה מכשילן לעתיד לבא.				;	לב:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>	
קידושין-האשה נקנית	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
יכול יעמוד מפניו מבית הכסא ומבית המרחץ.	אמר ר':				ג.
ולא?				ז	ג.
והא ר' חייא היה יתיב בי מסחותא, וחליף ואזיל רבי שמעון בר רבי ולא קם מקמיה, ואיקפד, ואתא אמר ליה לאבוא: שני חומשים שנית לו בספר תהלים, ולא עמד מפניו	[רבי חייא]			ז	ג.
ותו, בר קפרא, ואמרי לה ר' שמואל בר ר' יוסי היה יתיב בי מסחותא, על ואזיל ר' שמעון בר רבי ולא קם מקמיה, ואיקפד, ואתא א"ל לאבוא: שני שלישי שנית לו בתורת כהנים, ולא עמד מפניו	[בר קפרא, ואמרי לה ר' שמואל בר ר' יוסי]			ז	ג.
שמה בהן יושב ומהרהר	ואמר לו: [רבי]			ז	ג.
טעמא דבהן יושב ומהרהר, הא לאו הכי לא				ז	ג.
לא קשיא: הא בבתי גואי, הא בבתי בראי.				!	ג.
ה"נ מסתברא				■	ג.
בכל מקום מותר להרהר, חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא	דאמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן:			■ ■	ג.
דילמא לאונסיה שאני.				ז	ג.
יכול יעצים עיניו כמי שלא ראהו.				■	ג.
אטו ברשיעי עסקינן?				ז	ג.
אלא, יכול יעצים עיניו מקמי דלימטיה זמן חיובא, דכי מטא זמן חיובא הא לא חזי ליה דקאים מקמיה? ת"ל: תקום ויראת.				■	ג.
איזוהי קימה שיש בה הידור? הו אומר: זה ד' אמות.	תנא:			■	ג.
לא אמרן אלא ברבו שאינו מובהק, אבל ברבו המובהק - מלא עיניו.	אביי:			■	ג.
אביי מכי הוה חזי ליה לאודניה דחמרא דרב יוסף דאתי, הוה קאים.				○	ג.
אביי הוה רכיב חמרא וקא מסגי אגודא דנהר סגיא, יתיב רב משרשיא ורבנן באידך גיסא ולא קמו מקמיה				○	ג.
ולאו רב מובהק אנא?	אמר להו: [אביי]			ז	ג.
לאו אדעתין.	אמרו ליה: [רב משרשיא ורבנן]			!	ג.
מנין לזקן שלא יטריח? ת"ל: זקן ויראת.	ר' שמעון בן אלעזר:			■	ג.
נקטינן, דאי מקיף חיי.	אביי:			■	ג.
אביי מקיף.	[אביי]			○	ג.
רבי זירא מקיף.	[רבי זירא]			○	ג.
רבינא הוה יתיב קמיה דר' ירמיה מדיפתני, חלף ההוא גברא קמיה ולא מיכסי רישא				○	ג.
כמה חציף הא גברא	אמר: [רבינא]			■	ג.
דלמא ממתא מחסיא ניהו, דגיסי בה רבנן.	א"ל:			■	ג.
מפני שיבה תקום - ואפילו כל שיבה במשמע.	איסי בן יהודה:			■	ג.
הלכה כאיסי בן יהודה.	רבי יוחנן:			■	ג.
ר' יוחנן הוה קאי מקמי סבי דארמאי, אמר: כמה הרפתקי עדו עלייהו דהני.	[רבי יוחנן]			○	ג.
רבא מיקם לא קאי, הידור עבד להו.	[רבא]			○	ג.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
קידושין-האשה נקנית	מאי דאמר														
מימרא	מאי דאמר														
אביי יהיב ידא לסבי.	[אביי]														לג.
רבא משדר שלוחיה.	[רבא]														לג.
רב נחמן משדר גוזאי, אמר: אי לאו תורה, כמה נחמן בר אבא איכא בשוקא	[רב נחמן]														לג.
אין תלמיד חכם רשאי לעמוד מפני רבו אלא שחרית וערבית, כדי שלא יהיה כבודו מרובה מכבוד שמים.	ר' אייבו אמר ר' ינאי:														לג:
מנין לזקן שלא יטריח? ת"ל: זקן ויראת	מיתבי, ר' שמעון בן אלעזר:														לג:
ואי אמרת שחרית וערבית בלבד, אמאי לא ניטרח? חיובא הוא															לג:
אלא לאו כולי יומא															לג:
לא, לעולם שחרית וערבית בלבד, ואפ"ה כמה דאפשר ליה לא ניטרח.															לג:
כל ת"ח שאין עומד מפני רבו - נקרא רשע, ואינו מאריך ימים, ותלמודו משתכח, שנאמר: (קהלת ח) וטוב לא יהיה לרשע ולא יאריך ימים כצל אשר איננו ירא מלפני האלהים, מורא זו אינו יודע מהו? כשהוא אומר: (ויקרא ט) ויראת מאלהיך, הרי מורא זו - קימה.	רבי אלעזר:														לג:
ואימא: מוראת רבית ומוראת משקלות															לג:
ר' אלעזר פני פני גמר.	[רבי אלעזר]														לג:
בנו והוא רבו, מהו לעמוד מפני אביו?	איבעיא להו:														לג:
שיננא, קום מקמי אבוך.	ת"ש, דאמר ליה שמואל לרב יהודה:														לג:
שאני רב יחזקאל, דבעל מעשים הוה, דאפילו מר שמואל נמי קאים מקמיה.															לג:
אלא מאי קאמר ליה?															לג:
הכי קאמר ליה: זימנין דאתי מאחורי, קום את מקמיה ולא תיחוש ליקרא דידי.															לג:
בנו והוא רבו, מהו שיעמוד אביו מפניו?	איבעיא להו:														לג:
אני איני כדי לעמוד מפני בני, אלא משום כבוד בית נשיא	ת"ש, דאמר ר' יהושע בן לוי:														לג:
טעמא דאנא רביה, הא איהו רבאי קאימנא מקמיה.															לג:
ה"ק: אני איני כדי לעמוד מפני בני ואפילו הוא רבאי, דהא אנא אבוה, אלא משום כבוד בית נשיא.															לג:
רכוב כמהלך דמי, או לא?	איבעיא להו:														לג:
טמא יושב תחת האילן וטהור עומד - טמא, טמא עומד תחת האילן וטהור יושב - טהור, ואם ישב הטמא - הטהור טמא, וכן באבן המנוגעת	אביי, ת"ש:														לג:
זאת אומרת: רכוב כמהלך דמי	ואמר רב נחמן בר כהן:														לג:
ש"מ.															לג:
מהו לעמוד מפני ספר תורה?	איבעיא להו:														לג:
קל וחומר, מפני לומדיה עומדים, מפניה לא כל שכן.	ר' חלקיה ור' סימון ור' אלעזר:														לג:
ר' אלעי ור' יעקב בר זבדי הוו יתבי, חליף ואזיל ר' שמעון בר אבא וקמו מקמיה															לג:
חדא, דאתון חכימי ואנא חבר ועוד, כלום תורה עומדת מפני לומדיה?	אמר להו: [רבי שמעון בר אבא]														לג:
סבר לה כר' אלעזר															לג:
אין ת"ח רשאי לעמוד מפני רבו בשעה שעוסק בתורה.	דאמר ר' אלעזר:														לג:

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

קידושין-האשה נקנית	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
לייט עלה אביי.	[אביי]											
(שמות לג) והביטו אחרי משה עד בואו האהלה - ר' אמי ור' יצחק נפחא, חד אמר: לגנאי	חד: [ר' אמי/ ר' יצחק נפחא]											
לשבח.	וחד: [ר' אמי/ ר' יצחק נפחא]											
מאן דאמר לגנאי, כדאיתא.												
מ"ד לשבח												
חכם עובר - עומד מלפניו ד' אמות, וכיון שעבר ד' אמות יושב.	וחוקיה, אמר ל"ד חנינא בריה דר' אבהו א"ר אבהו											
אב ב"ד עובר - עומד מלפניו מלא עיניו, וכיון שעבר ד' אמות יושב.												
נשיא עובר - עומד מלפניו מלא עיניו, ואינו יושב עד שישב במקומו, שנאמר: והביטו אחרי משה עד בואו האהלה.												
כל מצות עשה שהזמן גרמא וכו'.												
איזוהי מצות עשה שהזמן גרמא? סוכה, ולולב, שופר, וציצית ותפילין.	ת"ר:											
ואיזוהי מצות עשה שלא הזמן גרמא? מזוזה, מעקה, אבידה, ושילוח הקן.												
וכללא הוא? הרי מצה, שמחה, הקהל, דמצות עשה שהזמן גרמא, ונשים חייבות.												
ותו, והרי תלמוד תורה, פריה ורביה, ופדיון הבן, דלאו מצות עשה שהזמן גרמא הוא, ונשים פטורות												
אין למדין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ	רבי יוחנן:											
בכל מערבין ומשתתפין, חוץ מן המים ומלח	דתנן:											
ותו ליכא? והאיכא כמהין ופטירות												
אלא, אין למדין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ.												
ומצות עשה שהזמן גרמא - נשים פטורות.												
מנלן?												
גמר מתפילין, מה תפילין - נשים פטורות, אף כל מצות עשה שהזמן גרמא - נשים פטורות												
ותפילין גמר לה מתלמוד תורה, מה תלמוד תורה - נשים פטורות, אף תפילין - נשים פטורות.												
ונקיש תפילין למזוזה												
תפילין לתלמוד תורה איתקיש בין בפרשה ראשונה בין בפרשה שניה, תפילין למזוזה - בפרשה שניה לא איתקיש.												
ונקיש מזוזה לתלמוד תורה												
לא סלקא דעתך, דכתיב: (דברים יא) למען ירבו ימיכם, גברי בעי חי, נשי לא בעי חי?												
והרי סוכה, דמצות עשה שהזמן גרמא, דכתיב: (ויקרא כג) בסוכות תשבו שבעת ימים, טעמא דכתב רחמנא האזרח - להוציא את הנשים, הא לאו הכי - נשים חייבות												
איצטריך, סלקא דעתך אמינא הואיל דכתיב: בסוכות תשבו, תשבו - כעין תדורו, מה דירה - איש ואשתו, אף סוכה - איש ואשתו.	אביי:											
איצטריך, סד"א נילף חמשה עשר חמשה עשר מהג המצות, מה להלן נשים חייבות, אף כאן נשים חייבות, צריכא.	רבא:											
והרי ראייה, דמצות עשה שהזמן גרמא, וטעמא דכתב רחמנא (שמות כג) וזכורך - להוציא הנשים, הא לאו הכי נשים חייבות												
איצטריך, סד"א נילף ראייה ראייה מהקהל.												

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
קידושין-האשה נקנית	מימרא	מאן דאמר												
ואדילפינן מתפילין לפטורא, נילף משמחה לחיובא												ז	◊	לד:
אשה - בעלה משמחה.		אביי:										!	◊	לד:
אלמנה מאי איכא למימר?												ז		לד:
בשרויה אצלו.												!	◊	לד:
ונילף מהקהל												ז		לד:
משום דהוה מצה והקהל שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאין כאחד אין מלמדים.												!	◊	לד:
אי הכי, תפילין וראיה נמי שני כתובים הבאים כאחד, ואין מלמדים												ז	◊	לד:
צריכי, דאי כתב רחמנא תפילין ולא כתב ראיה, הוה אמינא נילף ראיה ראיה מהקהל ואי כתב רחמנא ראיה ולא כתב תפילין, הוה אמינא אקיש תפילין למוזוה, צריכא.												!	◊	לד:
אי הכי, מצה והקהל נמי צריכי												ז	◊	לד:
למאי צריכי? בשלמא אי כתב רחמנא הקהל ולא כתב מצה, ה"א נילף חמשה עשר חמשה עשר מחג הסוכות, אלא ניכתוב רחמנא מצה ולא בעי הקהל, ואנא אמינא: טפלים חייבים, נשים לא כל שכן, הילכך הוה להו ב' כתובים הבאים כאחד, ואין מלמדים.												!	◊	לד:
הניחא למאן דאמר אין מלמדין, אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר?												ז	◊	לד:
ותו, מצות עשה שלא הזמן גרמא נשים חייבות מנלן? דיליף ממורא, מה מורא - נשים חייבות, אף כל מצות עשה שלא הזמן גרמא - נשים חייבות, ונילף מתלמוד תורה												ז	◊	לד:
משום דהוה ליה תלמוד תורה ופריה ורביה שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד - אין מלמדים.												!	◊	לד:
על שניהם הוא אומר (בראשית א) ויברך אותם אלהים פרו ורבו		ולרבי יוחנן בן ברוקא, דאמר:										ז	◊	לה.
מאי איכא למימר?												ז		לה.
משום דהוה ת"ת ופדיין הבן שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.												!	◊	לה.
ולרבי יוחנן בן ברוקא נמי, ניהוו פריה ורביה ומורא שני כתובים הבאים כאחד, ואין מלמדין												ז	◊	לה.
צריכי, דאי כתב רחמנא מורא ולא כתב פריה ורביה, הוה אמינא וכבשוה אמר רחמנא, איש דדרכו לכבש - אין, אשה דאין דרכה לכבש - לא, ואי כתב פריה ורביה ולא כתב מורא, ה"א איש דסיפק בידו לעשות - אין, אשה דאין סיפק בידה לעשות - לא, וכיון דאין סיפק בידה לעשות לא תתחייב כלל, צריכא.												!	◊	לה.
הניחא למ"ד שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין, אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר?												ז		לה.
פפונאי ידעי לה לטעמא דהא מילתא, ומנן? רב אחא בר יעקב		רבא:										!	◊	לה.
אמר קרא. (שמות יג) והיה לך לאות על ירך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת ה' בפיך, הוקשה כל התורה כולה לתפילין, מה תפילין - מ"ע שהזמן גרמא ונשים פטורות, אף כל מ"ע שהזמן גרמא - נשים פטורות.		[רב אחא בר יעקב]										!	◊	לה.
ומדמצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות, מכלל דמ"ע שלא הזמן גרמא נשים חייבות												!		לה.
הניחא למ"ד תפילין מ"ע שהזמן גרמא, אלא למ"ד תפילין מ"ע שלא הזמן גרמא, מאי איכא למימר?												ז	◊	לה.
מאן שמעת ליה דאמר תפילין מ"ע שלא הזמן גרמא? ר' מאיר												!		לה.
וסבר לה שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.		[רבי מאיר]										!	◊	לה.
שני כתובים הבאים כאחד מלמדין, ותפילין מ"ע שלא הזמן גרמא		ולר' יהודה, דאמר:										ז	◊	לה.
מא"ל?												ז		לה.
משום דהוואי מצה שמחה והקהל שלשה כתובים הבאים כאחד, ושלשה כתובים הבאים כאחד אין מלמדין.												!	◊	לה.